

Miután Demszky Gábor apró eltéréssel ugyan, de teljesítette nagy tödővel bejelentett ígéretét, és becsületes küzdelemben leváltotta (kis műsorváltozással, az előzetesen beharangozott Orbán Viktor helyett) Demszky Gábort, azt hiszem, felesleges lenne a többi programpontját számon kérni rajta. A Demszky-éra rövid, ám tökéletes összességét érdekes módon *Eörsi István* szolgáltatta az egyik kereskedelmi televízióban. Hogy tudniillik amikor Hruscsov kijelentette, hogy húsz év múlva utoléri a kapitalizmust, nos, mikor röhögtek ki Hruscsovot? Húsz év múlva. Amikor Demszky Gábor elmondta, hogy minden hónapban egy százalékot emel az SZDSZ népszerűségi indexén, nos, mikor röhögik ki Demszky Gábort? Úgy van, minden hónapban. Érthető, hogy a főpolgármesternek elege lett a havonkénti kacajáradatból.

Egy programról

Miután az SZDSZ az egyetlen olyan párt, amelyben minden párttag volt már pártelnök, *Kuncze Gábor* másodszor szállhatott át a mentőcsónakból a Titanicra. Ő már bizonyított, az 1998-as választásokon az ő szájízét rontották el a szavazók, bár igaz, hol van ma az a hét százalék! Kuncze Gábor, aki az SZDSZ negyedik és hetedik (extrapoláció: tizedik és tizenharmadik) elnöke, két alapmotívummal tért vissza a média világába: az egyik, hogy nem óhajtja elnökségének idejét azzal tölteni, hogy lábjegyzeteket szolgáltasson Demszky Gábor eddig tett kijelentéseihez, a másik, hogy azért mégiscsak egyedül az SZDSZ-nek van kész választási programja. „Ma az SZDSZ az egyetlen olyan párt, amely komplett programmal rendelkezik. A Korszakváltás programja még

Magyar Bálint elnöksége alatt készült” – mondta boldogan a Népszabadságnak. Miután az SZDSZ felkészült a kihívásra, és internetes honlapján keresztül megosztja téziseit az érdeklődőkkel, éljünk a lehetőséggel, és vegyük szemügyre az árut.

A mű öt fejezetből, ezeken belül harminchét pontból áll, amelyek egyenként további alpontokra oszlanak. A harmincötödik pont címe: A szexuális kisebbségek egyenlősége. A harminchatodiké: A határokon túli magyar kisebbségek. A harminchetedik (egyébként utolsó) pont: Magyarországon élő nemzeti kisebbségek. Ezzel az egész kisebbségi témakör le van rendezve, szépen, fontossági sorrend szerint, egy kalapba került minden érintett. (Kicsit tartok tőle, hogy ha az SZDSZ valamilyen úton-módon kormányra kerülne, megalkotná a szexualitástörvényt, amelynek értelmében az általuk kevésbé kedvelt rétegeknek „Hetero” igazolvánnyal kellene máskélniük.) Az efféle érzékletesség visszatérő elem az SZDSZ-nél, a többi párt legfeljebb egy négyescillagos töréstart után tudna ilyeneket felvállalni.

Az alpontok is sok érdekes információt hordoznak, feltűnő például a „Visszaadni az ellopott pénzt” című, amiből a gyanútlan szemlélő első pillantásra arra következtethetne, hogy az SZDSZ jobb belátásra tért, de persze nem így van, nem magukra gondoltak. Nagyon fontos programelem, amelynek eddigi elhanyagolása pattanásig feszíti a magyar társadalom eresztékét, az irodalmi Nobel-díj-program. Vagyis ez: „Az ország régi vágya, hogy legyen magyar irodalmi Nobel-díjas. E folyamatot lehetséges gyorsítani, ha néhány világszerte ismert írónk műveit skandináv nyelvekre fordíttatnánk, a már kipróbált modern módszerekkel, a fordítások finanszírozásával.” Már látom, amint *Eörsi, Kornist, Konrádot* meg a többi összegyűjtött selejtet elküldjük Svédországba, szabad demokrátilag finanszírozott fordításban, afféle országarculatként, már ha az arc szó ebben a vonatkozásban egyáltalán használható.